

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **Ch. Z.**, t.č. bytem PoS, Na K. 5, H.-D. S., proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.10.2012 čj. MV-80087-6/OAM-2012, **o správním vyhoštění,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá .**
- II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- VI. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení .

O d ů v o d n ě n í

[1] Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena doba tří roků, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

[2] Žalobce žalobou podanou v zákonné lhůtě napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného. Domáhal se přezkoumání napadeného rozhodnutí a poté jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že správní orgán porušil některá zákonná ustanovení, konkrétně:

- ust. § 2 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., neboť rozhodnutí neodpovídá okolnostem případu a nedbal, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly a nevycházel vstříc,
- ust. § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., neboť při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl ke všem zjištěným skutečnostem,
- ust. § 60 odst. 3 správního řádu, neboť neuvedl v dostatečné míře důvod výroku svého rozhodnutí,
- ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť dostatečně neposoudil důvody znemožňující jeho vycestování
- ust. § 119a odst. 1 zákona o obytnosti cizinců.

Dále uvedl, že si je vědom, že přicestoval nelegálně a v úkrytu, avšak s ohledem na situaci v Kyrgyzstánu neměl jinou možnost. Jeho matka se rozvedla se státním příslušníkem Kyrgyzstánu a její druhý neoficiální manžel je uzbecké národnosti. Z tohoto důvodu měla doma velké potíže, proto uprchla a t.č. žádá v České republice o azyl. V důsledku těchto okolností se i on ocitl ve složité situaci. V Kyrgyzstánu je velmi složitá situace, o čemž svědčí i zprávy o stavu dodržování lidských práv, což správní orgán při svém rozhodnutí nerespektoval. Nesouhlasí se stanoviskem správního orgánu, že nepřicestoval ze země, kde byl jeho život ohrožen nýbrž přicestoval přes Rusko, když je znám postoj Ruské federace ke státním příslušníkům Kyrgyzstánu, Kazachstánu, Uzbekistánu atd. Když přicestoval do ČR, ihned se dostavil do Příjímacího střediska v Zastávce u Brna, kde požádal o mezinárodní ochranu. Není pravdou, že chtěl v ČR studovat a příjezd tak nebyl náhodný. O tom uvažoval v roce 2008, kdy žádal o vízum, které mu nebylo uděleno. Kdyby chtěl zneužít institutu mezinárodní ochrany, učinil by tak dříve. Nesouhlasil s názorem žalovaného ohledně aplikace čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a v návaznosti na ust. § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Splnil podmínku přicestování ze státu, kde mu hrozí nebezpečí, stejně tak i podmínku okamžitého přihlášení se na policii či u ministerstva. Splnil i podmínku prokázání důvodu pro nezákonný vstup nebo pobyt s odkazem na informaci o zemi původu, neboť v Kyrgyzstánu není současná situace bezpečná. Dle jeho názoru vzhledem k uvedenému považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na svůj správní spis. Uvedl, že žalobce nezpochybňuje zjištěnou skutečnost, že do České republiky přicestoval v rozporu s českým právním řádem bez platných dokladů a překročení státní hranice v úkrytu za pomoci převaděčů za úplatu. Nedošlo k porušení čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť uložení správního vyhoštění není trestem, nýbrž specifické opatření v oblasti kontroly přistěhovatelství. Navrhl žalobu zamítnout.

[4] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie čj. CPR-7354/ČJ-2012-004025-SV ze dne 29.6.2012 potvrdil. V odůvodnění uvedl, že uvedeným rozhodnutím účastníku řízení bylo uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 roky. Lhůta k vycestování byla podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 119 odst. 6 téhož zákona stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, nebude-li postupováno podle § 128 odst. 1 cit. zákona. Dále bylo rozhodnuto podle § 120a zákona o pobytu cizinců, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona. Cizinec se dostavil dne 13.6.2012 do Příjímacího střediska cizinců Zastávka a hodlal požádat o udělení mezinárodní ochrany. Nepředložil žádný cestovní doklad ani vízum a totožnost prokázal kyrgyzským dokladem totožnosti. Do České republiky přicestoval z Kyrgyzstánu v úkrytu nákladního automobilu za pomoci převaděčů za úplatu. Ihned po příjezdu požádal o azyl. Odvolací orgán si vyžádal od ministra vnitra stanovisko ohledně možnosti vycestování cizince do země státního občanství a dle tohoto nebylo v případě účastníka řízení nalezen žádný důvod znemožňující jeho vycestování, neboť dle informace Ministerstva zahraničních věcí ČR se situace po etnických nepokojích v Kyrgyzstánu stabilizovala a pokud se jedná o obavy z kriminální činnosti soukromých osob, měl možnost hledat ochranu u státních orgánů své země, případně u institucí a nevládních organizací působících v Kyrgyzstánu. Žalobce nepřicestoval přímo z území, kde byl jeho život ohrožen, neboť do České republiky přicestoval přes Ruskou federaci a neprokázal důvod pro svůj nezákonný vstup a přítomnost. Účastník řízení mohl požádat o pobyt v jiné zemi. Doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území je stanovena v blízkosti poloviny zákonem předpokládané sazby, což s ohledem k dosavadní rozhodovací praxi v obdobných případech je doba přiměřená.

[5] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[6] Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že

- dne 12.června 2012 bylo panu Z. C. sděleno oznámení o zahájení správního řízení podle ust. § 163 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (dále jen ZPC) s odůvodněním, že pobýval na území ČR od blíže nezjištěné doby, avšak nejméně od 00:05 hodin dne 13.6.2012, a to bez cestovního dokladu a víza či jiného povolení k pobytu, až k tomu nebyl oprávněn;
- téhož dne byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení, řízení bylo vedeno za přítomnosti tlumočníka z jazyka kyrgyzského. Do protokolu účastník řízení uvedl, že v letech 2008-2010 žil v Biškeku, pracoval v textilní továrně. V tu dobu jeho matka žila s otčímem národnosti uzbecké ve městě

Oš. Asi v říjnu 2010 za ním přijela matka se zprávou, že jeho otčíma unesli neznámí lidé a od té doby nejsou o něm žádné zprávy. Z toho jí vinil bratr otčíma, který jí vyhrožoval a prý půjde i po něm. Z tohoto důvodu ihned odjel z Biškeku ke svému strýci, bratru matky, do vesnice, kde měl trvalé bydliště a pracoval u strýce do prosince 2011. Pak tam přijel bratr otčíma ještě se třemi muži a zbili ho. Vrátil se do Biškeku a ukrýval se u kamaráda. Za pomoci šéfa textilní továrny, kde pracoval, vyjel asi 1. nebo 2. června 2012 firemním autobusem na celní překladiště v Biškeku, kde mu šéf vysvětlil průběh další cesty, řidiči kamionu dal 1.500 dolarů; řidiči byli dva, Rus a Kyrgyz. Vyjeli 3. června 2012 brzo ráno, po celou dobu byl ukrytý v zadní části kamionu. 8.června přijeli do Moskvy, po celou dobu nebyla žádná kontrola. Tam přesedli do osobního vozu a převezli ho na jiné parkoviště, kde přesedl do nákladního vozidla. Z tohoto vozu vůbec nevystoupil a po čtyřech dnech byl v České republice. Vysadili ho u nějakého města, ale neví kde to bylo. Navečer oslovil nějakého muže, který s ním začal hovořit rusky a řekl mu, že jestli jej budou kontrolovat policajti, tak ho pošlou domů, protože nemá doklady a pomoci mu mohou na azylu. S tímto mužem se domluvil, že mu zaplatí benzín a ten jej tam doveze. Domluvili se, muž ho naložil do auta a dovezl kousek od vstupu do azylového střediska, pak šel s ním až ke vstupu a řekl mu, kde má zvonit. Byl si vědom toho, že cestuje do Evropy nelegálně. Ke konkrétním otázkám uvedl, že již dříve v r. 2008 žádal o vízum do České republiky, aby mohl studovat na jazykové škole, ale žádost byla v prosinci 2008 zamítnuta. Cestovní doklad vlastní, má jej doma v Kyrgyzstánu. Nynější cesta byla náhodná, věděl jen, že jede do Evropy. V České republice ani v jiném státě EU nemá žádné blízké osoby ani rodinné příslušníky. Obává se návratu z důvodu, že jej ti samí lidé chytanou a historie se bude opakovat;

- dne 22.6.2012 bylo vyžádáno u Ministerstva vnitra závazné stanovisko podle § 149 správního řádu a téhož dne bylo toto vydáno ve smyslu, že vycestování účastníka řízení je možné. Závazné stanovisko bylo účastníku řízení doručeno 29.6.2012;
- dne 29.6.2012 bylo vydáno Policií České republiky, ředitelstvím služby cizinecké policie, příjímacím střediskem cizinců pod čj. CPR-7345/ČJ-2012-004025-SV rozhodnutí podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 6, § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., kterým bylo uloženo správní vyhoštění se stanovením doby na tři roky, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Doba k vycestování byla stanovena lhůtou do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že nejméně od ranních hodin dne 12.6.2012 do 00:05 hodin dne 13.6.2012 pobýval cizinec na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza, až k tomu nebyl oprávněn a dále, že překročil hranici ČR v úkrytu. Tímto svým jednáním porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 103 písmeno n) zákona č. 326/1999 Sb., ve kterém je uvedeno, že cizinec je povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Tímto jednáním cizinec naplnil důvod pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zák. č. 326/1999 Sb., které stanoví, že policie vydá

rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu a víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu a dále ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 zákona č. 326/1999 Sb., podle kterého policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území a zařadit cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, překročí-li cizinec státní hranici v úkrytu nebo se o takové jednání pokusí. V dané věci cizinec překročil státní hranici v úkrytu nákladního automobilu za pomoci převaděče za úplatu, na území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu a víza a byl si plně vědom svého protiprávního jednání. Na území členských států EU přicestoval ze státu, kde mu bezprostřední nebezpečí nehrozilo, tedy z Ruské federace. Cizinci nebránilo nic v tom, aby požádal o vízum v jiné zemi nebo zde pobýval. Vzhledem ke zjištěnému se doba tří let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států, jeví jako zcela adekvátní. Vzhledem k tomu, že jeho matka, strýc s manželkou a čtyřmi dětmi žijí v Kyrgyzstánu a s ohledem na krátkost pobytu na území ČR, kdy nemá žádné společenské ani kulturní vazby, pak dopad rozhodnutí do jeho soukromého nebo rodinného života nebyl prokázán;

- dne 3.7.2012 byl u Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců v Zastávce podáno odvolání proti rozhodnutí ze dne 29.6.2012 čj. CPR-7345/ČJ-2012-004025-SV. V odvolání účastník řízení napadl porušení některých ustanovení správního řádu, konkrétně § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 a dále ust. § 179 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Zdůraznil, že sice na území České republiky vstoupil bez povolení, ale bez prodlení se přihlásil ministerstvu a vztahuje se na něj ust. § 119a zákona č. 326/1999 Sb. Státní hranici překročil v úkrytu, jelikož se obává o svůj život a neměl jinou možnost. Délka tří let je nepřiměřeně tvrdým opatřením vzhledem k jednání, kterého se dopustil a vzhledem k tomu, že se jedná o první porušení pobytových pravidel. Je nedostatečně odůvodněna neexistence překážek vycestování podle ust. § 179 zákona pobytu cizinců. Navrhl zrušit neb změnit napadené rozhodnutí;
- v rámci odvolacího řízení bylo dne 18.7.2012 vyžádáno závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince. Dne 24.8.2012 bylo toto ministrem vnitra vydáno. Tímto bylo potvrzeno závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR evid. číslo ZS 18809 ze dne 22.6.2012, že vycestování je možné.

[7] Krajský soud přezkoumával napadené rozhodnutí v mezích vymezených žalobou. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

[8] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 zák. č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen ZPC), policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zařadí cizince do

informačního systému smluvních států až na 5 let, překročí-li cizinec státní hranice v úkrytu nebo se o takové jednání pokusí.

[9] Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 ZPC policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn (bod 1), pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu (bod 2).

[10] Podle § 119a odst. 1 rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 6 a 7 se nevydává, jestliže cizinec žádající o mezinárodní ochranu podle zvláštního právního předpisu na území přichází přímo ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, a na území vstoupí nebo pobývá bez povolení a sám se bez prodlení přihlásí policii nebo ministerstvu a prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt. K tomuto ustanovení soud poznamenává, že tímto ustanovením je promítnut čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků do českého řádu, i když zákonná dikce omezuje jeho využití pouze na určitý okruh řízení o správním vyhoštění, respektive týká se pouze určitých důvodů, pro které se takové řízení s cizincem vede.

[11] Dle čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků se smluvní státy zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost

[12] V ustanovení § 179 ZPC jsou pak dány důvody znemožňující vycestování: Podle odstavce (1) vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odstavce (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje:

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[13] Kromě žalobních bodů obecného charakteru jako je porušení ustanovení správního řádu citovaných v odstavci [2] tohoto rozhodnutí je konkrétní žalobní

námitkou, již brojí proti napadenému rozhodnutí, porušení ust. § 179 odst. 1 ZPC a námitka nesprávné aplikace čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, resp. porušení ust. § 119a odst. 1 ZPC. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými.

[14] Pokud se jedná námitku ohledně čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a návaznosti na ust. § 119a odst. 1 ZPC pak s ohledem na citované znění právních ustanovení v odstavcích [9 a 10] tohoto rozhodnutí není pochyb o tom, že uvedené tři podmínky musí cizinec splnit současně, tedy že nesplnění kterékoliv z nich již aplikaci tohoto ustanovení brání. Soud se tedy nejdříve zabýval otázkou, zda žalovaný správně aplikoval ust. § 119a odst. 1 a 2 ve spojení s citovaným článkem 31 odst. 1 Úmluvy.

[15] V projednávané věci soud nezpochybnil, že žalobce dne 12.6.2012 překročil státní hranice v úkrytu nákladního prostoru návěsu kamionu, a dopustil se tak jednání, s nímž ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 zák. č. 326/1999 Sb. spojuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění až na 5 let. Tímto byl založen předpoklad možné úvahy o použití ust. § 119a odst. 1 a 2 ZPC.

[16] Pro použití § 119a odstavce 1) ZPC pak žalobce musel splňovat současně, tak jak již uvedeno v odstavci [14] tohoto rozhodnutí, následující podmínky:

a) zda žalobce přišel do České republiky přímo z území, kde byl jeho život nebo svoboda ohroženy. Tato podmínka v sobě skrývá však dvě otázky: zda v zemi, odkud přišel, byl ohrožen jeho život nebo svoboda a zda z takového území přišel přímo,

b) zda vstoupil na území České republiky bez povolení,

c) sám se bez prodlení přihlásil policii nebo ministerstvu,

d) prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup.

Žalobce bezesporu splnil podmínky dané pod písmeny b) a c).

K písm. a):

Žalobce tvrdil, že byl doma ohrožen bratrem otčíma, žijícího v Uzbekistánu. Jeho otčím, národností Uzbek, který, jak mu sdělila matka v říjnu 2010, zmizel. Na konci roku 2011, kdy žil u svého strýce na venkově, byl navštíven bratrem otčíma a ještě dalšími třemi muži a ti ho zbili. Později, a to v době, když již opět žil v Biškeku a ukrýval se u kamaráda, ho opětovně navštívili tito muži, někam ho odvezli, tam ho opětovně bili a požadovali po něm, aby pro ně dělal teroristické akce. Těchto lidí se obává i v případě návratu. Soud žalobcem předestřanou situaci, která byla důvodem jeho odchodu z Kyrgyzstánu, posoudil ve shodě s žalovaným, jako situaci, která neohrožovala jeho život nebo svobodu. Žalobce je kyrgyzské národnosti a žil buď v hlavním městě Biškeku, nebo u svého strýce na venkově. Ve světle informací, které soud má k dispozici ze své rozhodovací činnosti o situaci v zemi původu, a to konkrétně ze informace MZV, čj. 98026/2012/-LPTP ze dne 6. června 2012, informace MZV, čj. 90077/2011-LPTP ze dne 18. ledna 2011, Informace zastupitelského úřadu ČR v Kazachstánu čj. 4364/2010-ASTANA ze dne 2. listopadu 2010 a informace MZV, čj. 107731/2010-LPTP ze dne 7. června 2010, které byly konkrétně převzaty ze spisu zdejšího soudu sp. zn. 62Az 5/2011 je situace

v Kyrgyzstánu stabilní, i když ne úplně bezproblémová. S ohledem na uvedené informace soud dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce v zemi původu nebyl ohrožen na životě ani svobodě a nehrozilo mu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Soud nepochybuje, že žalobce v případě nějakého násilí od soukromých osob mohl využít ochrany svého státu, a to ať již přímo od státních orgánů, např. policie či využít ochrany mezinárodních organizací sídlících na území Kyrgyzstánu. U žalobce tak není naplněna podmínka, že v zemi, odkud přišel, byl ohrožen jeho život nebo svoboda. Stejně tak ve shodě se správním orgánem soud s ohledem na výpověď žalobce o způsobu a průběhu vycestování z Kyrgyzstánu dospěl k závěru, že žalobce, nesplňuje podmínku, že do České republiky přišel přímo z Kyrgyzstánu. Soud vůbec nepochybuje, že žalobce vycestoval s úmyslem přijet do České republiky. Žalobce v průběhu cesty se pohyboval na území Ruska, neboť přesedl z jednoho vozidla do druhého, když navíc se přepravoval jiným vozidlem mezi dvěma parkovišti. Žalobci nic nebránilo zůstat v Rusku. Žalobce pak dále projížděl i dalším státem, kde mohl vystoupit, např. Polskem nebo Slovenskem, podle toho kudy vozidlo, ve kterém byl ukrytý, jelo. Danou situaci soud nehodnotí jako příchod na území České republiky přímo z Kyrgyzstánu. Soud tedy s ohledem na uvedené vyhodnotil nesplnění podmínky uvedené pod písmenem a). Žalobce pak nesplňuje vzhledem k uvedenému ani podmínku vyjádřenou pod písmenem d), neboť jako důvod žalobce uvedl obavu před soukromými osobami, a to bratra svého otčima, Uzbeka a jeho kamarádů. Vzhledem k uvedenému soud nepřisvědčil žalobcovu tvrzení o porušení ust. § 179 odst. 1 ZPC a čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a ust. § 119a odst. 1 ZPC.

[17] Provedeným dokazováním stejně tak soud nepochybnil ani skutečnost, že žalobce na území České republiky vstoupil bez cestovního dokladu, bez víza, a dopustil se tak jednání, s nímž ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 ZPC spojuje správní vyhoštění až na 3 roky.

[18] Soud se neztotožnil ani s námitkou ohledně porušení ust. § 2 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., která byla vyjádřena příliš obecně. Soud neshledal porušení zákona ani jiných právních předpisů a neshledal ani vybočení ze stávající soudní praxe při rozhodování obdobných případů. Žalobce sám ani nekonkretizoval jiné případy, kdy mělo být rozhodováno v obdobné věci odlišně

[19] Soud rovněž neshledal důvodnou námitku co do porušení ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu. Žalovaný vyšel ze všech informací, které mu žalobce o své osobě a důvodech a způsobu odchodu z Kyrgyzstánu sdělil. Správní orgán vycházel mimo jiné i ze závazného stanoviska ministra vnitra ČR ze dne 24.8.2012 ohledně možnosti vycestování žalobce do země státního občanství, do Kyrgyzstánu. Soud s ohledem na skutečnost, že závazné stanovisko vydané podle § 149 správního řádu je závazným podkladem konečného rozhodnutí, bylo v rámci tohoto soudního

řízení přezkoumáno i toto stanovisko, a soud v této souvislosti již pouze odkazuje na odstavec [15] tohoto rozhodnutí.

[20] Soud nepřisvědčil ani námitce týkající se ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Především nutno konstatovat, že takto formulovaná žalobní námitka je zcela obecná a není z ní patrné, jakými námitkami a návrhy účastníka se žalovaný nevypořádal. Tak jak již uvedeno v odstavci [18] tohoto rozsudku, žalovaný vyšel ze všech žalobcem uváděných skutečností, důvodů a způsobu jeho odjezdu z Kyrgyzstánu. Všechny tyto důvody správní orgán vyhodnotil v závislosti na ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 ZPC.. Žalobce ve správním řízení byl s podklady pro rozhodnutí seznámen, byl mu dán prostor k vyjádření se a nic k tomu nenamítal, tyto nezpochybnil a sám žádné nenavrhl. Rozhodnutí žalovaného je dostatečně a přesvědčivě odůvodněno.

[21] Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto jí v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl

[22] Výrok II. a III. tohoto rozhodnutí o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., s tím, že úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

[23] Výrok o nákladech státu je odůvodněn ustanovením § 36 odst. 2 s.ř.s. podle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotovení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnuto doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 13. února 2013

**samosoudkyně
JUDr. Jana Záviská**